

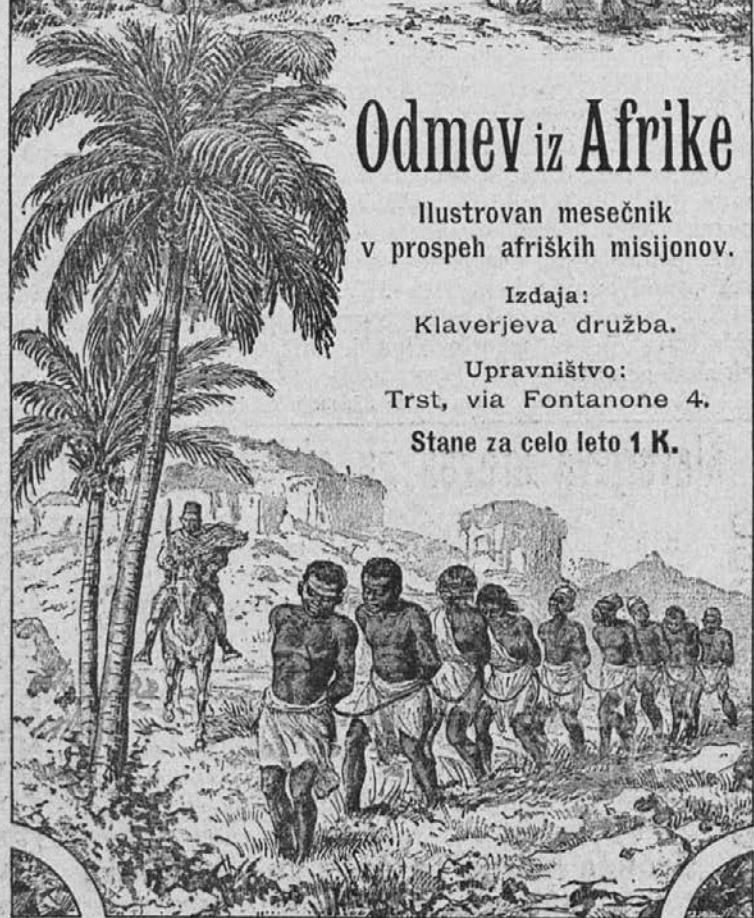
Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Trst, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v pro-
speh afriških misijonov in
v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za celo leto 1 K.
Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, Trst,
via Fontanone 4. — Oddajalnica družbe sv. Klaverja:

Ljubljana, Franciškanska ul. 8.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost na glavno voditeljico Klaverjeve družbe,
gospo grofico M. Terezijo Ledóchowsko, Rim, via dell' Olmata, 16.

Vseblina številke meseca prosinca.

Kakor prišel, tako odišel. — Kamerunska povest. P. Avg.
Halbing, P. S. M. — Apostolski vikarijat ob gornjem Nilu.
(Mill-Hillska misijonska družba sv. Jožefa). — Apostolski vika-
rijat v severnem Zanguebaru. (Očetje sv. Duha). — Slike:
Kralj Akeške obišče misijonsko postajo. Na desni strani je
o. Coquard. Vlč. oo. kapucini v šoli v Hararu.

Predprave in pooblastitve za duhovnike.

Da bi se tudi duhovščina v vedno večjem številu dejanski
vdeleževala Klaverjevega podjetja, prosila je glavna voditeljica Klaver-
jeve družbe za vse duhovnike, ki pripadajo tej družbi, pri Nj. svetosti
papežu Piju X. sledečih predprav in pooblastitev in jih je po pro-
pagandinem posredovanju tudi dobila:

1. Vsak duhovnik, ki pripada Klaverjevi družbi, ima trikrat
na teden osebno oltarno predpravo;
2. pooblastitev, vernikom ob smrtni uri podeliti popolen od-
pustek po od papeža Benedikta XIV. splošno predpisanem obrazcu;
3. s papeževimi odpustki blagoslavljanje rožne vence, križce,
razpela, svetinje in manjše kipe in rožne vence blagoslavljanje z
Britinimi odpustki.

Propagandino pismo z dne 28. majnika 1905.

Klaverjeva družba za afriške misijone!

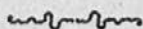
Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje
življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudij v
Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim
misijonarjem in misijonskim sestram, opozarjamo
ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali?
To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba
v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata,
enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solno-
grada. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice,
posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o
pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor
želi biti vsprejet, naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóchowska

Rim, via dell' Olmata 16.

ODMEV IZ AFRIKE

== ilustrovan mesečnik v prospeh ==
afriških misijonov.

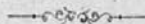
Izdaja :
Klaverjeva družba.

Stane za celo leto 1 K.

Upravništvo :
Trst, via del Ronco 6.

== Leto IV. 1907. ==

Maribor.
Tisk tiskarne sv. Cirila.

III Mh
39254

III Mh
~~39255~~

KAZALO.

Uvodni članki, povesti itd.

	Stran
Kakor prišel, tako odšel	1
Kamerunska povest. (O. Avg. Halbing, P. S. M.)	2
Vzgojevališča za razne poklice v Mayambi v francoskem spodnjem Kongu. (O. Sinner iz družbe sv. Duha)	9
Junaški otroci v Ugandi	11
Veseli napredek v Belgiškem Kongu	13
Glas iz Vatikana	17
Sužnjev škapulir. Povest iz črnega dela sveta. (Od Alekša Halke)	Stran 22, 30, 38, 55
Hiša kot prenočišče prepotrebna. (Sestra Thierry)	25
Češčenje sv. Antona na Zlatem obrežju	44
Izkaz dosežnih darov razdeljenih kot miloščina misijonom po družbi sv. Petra Klaverja leta 1906	46
K izkazu razdelitve denarja za misijone v letu 1906	47
Propagandino pismo glavni voditeljici družbe sv. Petra Klaverja	57
O sreči, ki sta jo prinesla dva zavitka	62
Nj. Svetost papež Pij X. in Nj. Vel. Menelik, Neguš Etiopije. Stran 65, 73	
Vsakdanje opravilo misijonarke ob Šireju (Shiré)	71

Misijonska dopisovanja.

Družba belih očetov:

Apostolski vikarijat
Unyanyembe.

Pismo o van der Burgt. Stran 36, 41

Apostolski vikarijat v južni Viktorija-Njanzi.	
Pismo msgr. Hirth, apost. vikarja v južni Viktorija-Njanzi	68
Apostolski vikarijat v severnem Viktorija-Njanzi.	
Pismo msgr. Streicherja, apost. vikarja severne Viktorija-Njanzi	54

Družba očetov sv. Duha:

Apostolski vikarijat v severnem Zanguebaru.	
Pismo L. Bernharda, Kiambu	5

Apostolska prefektura ob spodnjem Nigru.

Pismo o. Douvry	33
---------------------------	----

Apostolski vikarijat Gabun.

Pismo o. Tanguy.	Stran 49, 58
------------------	--------------

Apostolska prefektura v francoski Guineji.

Pismo o. Lerouge, Conakry	61
-------------------------------------	----

Apostolski vikarijat Bagamojo.

Pismo msgr. F. Ksaver Vogt, apostolski vikar v Bagamojo	92
---	----

Očetje družbe Jezusove:

Misijon v Spodnjem Zambeziju.

Pismo o. Vollers, Boroma	18
Misijon Zambesi (Severozapadna Rodesija). Pismo o. I. Torrend	94

Frančiškani:

Apostolska prefektura Tripoli.

Pismo o. Pavla Liekens	28
----------------------------------	----

Misijonska družba sv. Benedikta.	
Apostolski vikarijat južni Zanguebaru.	
Pismo msgr. Spreiterja, Dar-es-Salaam	20
Palotinci:	
Apostolski vikarijat v Kamerunu.	
Pismo msgr. H. Vielter, apostolskega vikarja, Duala	14
Oblati Brezmadežnega spočetja:	
Apostolska prefektura spodnja Cimbebazija.	
Pismo o. Nachtwey, apostol. prefekta	76
Oblati sv. Frančiška Saleškega:	
Apostolski vikarijat Namaqualand.	
Pismo o. G. Malinowskega, Heiragabies	81
Mašniki Srca Jezusovega:	
Apostolska prefektura »Stenlijevi slapi«.	
Pismo o. Gabriela Grison, apostolskega prefekta	78
Mill-Hilecka misijonska družba sv. Jožefa:	
Apostolski vikarijat ob gornjem Nilu.	
Pismo o. G. Bouma	3
Pismo o. J. Biermans	89
Očetje iz Montforta:	
Apostolska prefektura ob Širéju (Shiré).	
Pismo o. Bourget, St. Marie du Nzama	86

Frančiškanske Marijine misijonarice:	
Pismo sestre Ferdinanda	15
Kratka misijonska poročila:	
Stran 15, 24, 32, 63, 79, 87	
Poziv našim bravcem	96

Slike:

Kralj Akeške obišče misijonsko postajo. Na desni strani je o. Coquard	4
Vlč. oo. kapucini v šoli v Hararu	7
Katehisti v Ugandi	10
Stavnica misijonske tiskarne v Marija Sorgu pri Solnogradu. Lastnina Klaverjeve družbe.	
Stran 12, 13	
Dva krščanska zamorčka iz plemenoma Somali	21
Dve zamorčki iz misijonske postaje Boroma	27
Poglavar Muhini. (Misijon »Marienseen«)	35
Prestolnica poglavarja Muhini-ja. (Misijon »Marienseen«)	43
Zbor godcev v Malangi (Zapadna Afrika)	53
O. Lejeune, C. S. Sp., s petimi odkupljenimi zamorskimi otroki	61
Msgr. Hirth, apostolski vikar v južni Viktoriji-Njansi	69
Skupina mladih Hova-katehistov	77
O. Malinowski, o. Gineiger in o. Auner iz družbe oblatov sv. Frančiška Saleškega	82
Janez Christian, kapitan Bondelvarfov in Jakob Christian, sodnik Bondelvarfov	83
Misijonske sestre v Afriki strežejo bolnikom	93

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,
prosi za nje in za naše podjelje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Kakor prišel, tako odišel.

V mnogih afriških pokrajinah napravljajo protestantje našim blagovestnikom velike težave in ovirajo njih delovanje, kolikor morejo.

Pred kratkim so poslali protestantje ob gornjem Nigru belokožca svoje vere v Evropo, kjer se je učil zdravilstva pet let. Hoteli so tekmovati z o. Coquardom, ki je priznan zdravnik po celem Nigrovem porečju in stori domačinom mnogo dobrega na duši in telesu. Ko se povrne učeni doktor iz Evrope, prosijo njegovi pristaši zasluha pri kralju Akí, ki je jako naklonjen našemu o. Coquardu, in predstavijo kralju mladega doktorja.

»Glej, to je velik mož!«

»Vidim, da je precej dolg in visok.«

»Imeniten zdravnik je.«

»Nisem bolan.«

»Čudodelnik je, obudil je k življenju otroka, ki je bil že dva dni v grobu.«

»O, si pač velik svetnik!« norčuje se kralj.

»Dosti dobrega je že storil v Afriki, še preden je šel v Evropo, kjer se je pet let učil zdravilstva.«

»Dobro, dobro! Ali zna zdraviti, kakor o. Coquard?«

»Seveda! Zakaj ne?« začudi se čudodelnik.

»Bodo li zahajali bolniki k novemu zdravniku kakor k onemu?«

»Brez dvoma!« trde pristaši, »samo bolnišnice nima kakor o. Coquard.«

Kralj je pripomogel o. Coquardu, da si je zadnja leta postavil javno bolnico. Protestantje so hoteli, da stori isto tudi novemu zdravniku. Kralj takoj uvidi, kam moli pes taco in pravi: »Naš o. Coquard dela najprej sam in pokaže, kaj premore, potem še le prosi podpore.«

»In jaz bom delal popolnoma zastonj,« trdi novi zdravnik.

»Prav dobro!« odvrne kralj, »delaj tako, da bodo zadovoljni s teboj! Jaz za svojo osebo že imam zdravnika. Če bo umrl o. Coquard, bom že morda iskal zdravja pri tebi. Dokler pa živi, ostane on moj zdravnik. Živih mrličev pa ne bomo pokapali.«

S tem odslovi poslanstvo, ki je poparjeno odišlo.

Kamerunska povest.

P. Avg. Halbing, P. S. M.

V Kamerunu živita dve tici. Po zunanosti sta si precej podobni. Kamerunec ji različno ceni in spoštuje. Ena se zove musidi, druga ekvale. Musidi je oznanjevalka smrti. Dualec je o tem bolj prepričan, kakor protestantski pridigar o svojih verskih resnicah in ji pripisuje ono nesrečno pošto kakor naše slovensko ljudstvo tužnemu čuku. Če poženeš za njo krepelec ali kamen, dela se kakor mrtva. Njenega mesa se črnc ne dotakne.

Ekvale pač, ekvale! Ta je zanj sladkor in med. Lovijo jo na poseben način. Črnc meče pesek v zrak, tako da pada v grmovje, kjer se skriva tica. Revica meni, da pada dež po listju, in v materinih skrbah za mladiče, je skliče pod peruti, da ne bi trpele sirotice. Zviti črnc se priplazi in hop po celi družini. Ekvale poje dan kakor naš lepi petelinček. Pesmica se glasi:

Rekeke-kero,	to se menda pravi: Se že dani,
kekero-kare,	se dan svetli
bunca-bona, jesele.	in zvezdice medlijo.

In veste, odkod je dobil zamorec toliko ljubezen do tice ekvale in grozen stud do musidi? Babice pripovedujejo svojim črnim angelčkom, ki ravno tako ljubijo bajke, kakor naši malenčki, o teh ticah tako-le:

Svoje dni je živel mogočen poglavar. Ime mu je bilo Musidi. Dve ženi je imel. Prvi je bilo ime kakor njemu Musidi, drugi ženi je bilo ime Ekvale. Musido je ljubil, ker je bila lepa, Ekvale ni ljubil, ker ni bila lepa. Kadar je šel ribit in je pri-

nesel domov, dobila je Musidi vselej najlepše ribe, Ekvale ni dobila prav nič; je pač ni maral.

Rad bi bil izmeril, koliko ljubezni ima Musidi do njega. Menil je, da prav veliko. Hotel je tudi izmeriti, koliko ljubezni ima Ekvale do njega. Menil je, da je nima trohice.

Napravi se mrtvega. Upal je, da mu bo priljubljena Musidi zapela najlepšo in najpristrčnejšo nagrobnico, in da mu bo zaničevana Ekvale zapela prav mrzlo nagrobnico.

Zgodilo se je drugače. Ženi sta menili, da je mož mrtev in začeli sta mu peti vsaka svojo nagrobnico. Musidi poslušal, in kaj čuje, da mu je sovražena Ekvale zapela najlepšo, najpristrčnejšo in najžalostnejšo nagrobnico? Ljubezen je bila izmerjena, spoznal je, da ga zelo ljubi zaničevana Ekvale in da ga priljubljena Musidi nima rada, ker mu je zapela mrzlo nagrobnico. Zdaj začne ljubiti Ekvalo, ljubi jo bolj kakor vse svoje bogastvo, saj je tudi ona njega najbolj ljubila.

Tako pripovedujejo črne mamice črnim angelčkom.

Povestica nas uči, da krasan obraz in zala postava nista toliko vredna, kakor plemenito in čednostno srce, ki se pokaže v nesreči, in da če se plemenit človek prezira tudi dalje časa, pride vendar tudi zanj trenotek, ko se spoznajo njegove lepe lastnosti, pride trenotek, ki mu prinese spoštovanje in ljubezen.

Tako nas uči Kamerunska povestica o Musidi in Ekvale.

Apostolski vikarijat ob gornjem Nilu.

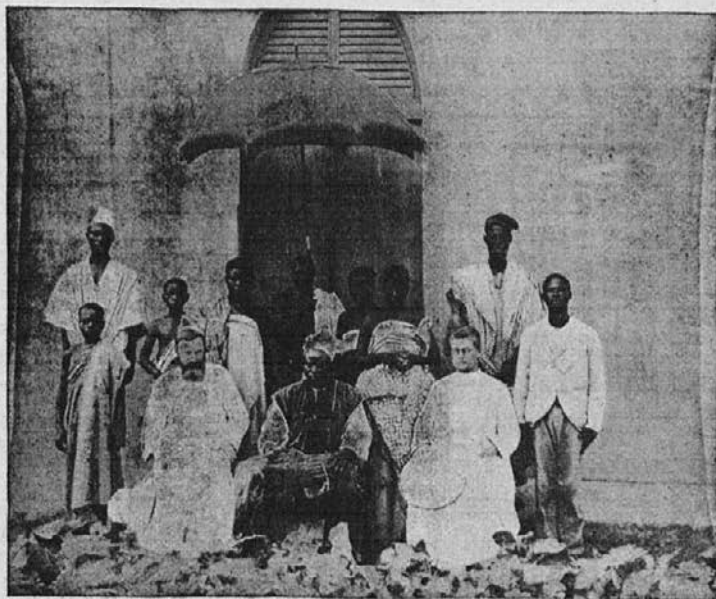
(Mill-Hillska misijonska družba sv. Jožefa.)

Dva razloga me silita, da vam pišem. Prvi je, da se vam zahvalim, ker ste mi obljubili poslati za sv. maše, drugi, da vam nekaj sporočim o našem zanimivem delovanju. Pišem tako, da seznanim vas, gospa grofica, kakor tudi »Odmevove« čitatelje z našim podjetjem.

Pokojni kardinal Vaughan je imel geslo: Pridi k nam tvoje kraljevstvo! Po smrti njegove eminence se je misijonska družba v Mill-Hallu neverojetno razširila. Prepričan sem, da se je to zgodilo na priprošnjo priljubljenega nam vstanovitelja saj je bil blagi pokojnik celo življenje misijonar v najširšem pomenu besede in gotovo se tudi še sedaj zanima za svoj stvar, katerega nadaljujejo njegovi duhovni sinovi. Ste li kedaj videli maševati njega eminenco? Jaz sem bil gojenec na njegovi gimnaziji sv. Jožefa in z drugimi dijaki vred sem imel tudi to posebno srečo, da sem mu smel streči pri sv. maši, in še danes se ga vsakokrat spominjam, kadar mašujem. Bilo je nekaj na njem, kadar je maševal, posebno, kadar je pil presv. rešnjo Krv. Ne morem reči, kaj je bilo, nekaj posebnega je pač bilo, to vem. Morda je bilo hrepenenje po dušah: duše daj meni, drugo prihrani sebi! Pokojnik je bil jako delaven mož,

od zore do mraka je bil zamišljen v svoje apostolsko delovanje. Vstanovil je mnogo društev, zidal je prestolnico, ali glavno delo njegovega življenja je bila ustanovitev misijonske hiše. Tje se je zatekal, kadar je bil utrujen in kadar je bolehal, tam je hotel biti tudi pokopan v podnožju svojega Boga.

Ali vidim, gospa grofica, da sem dal preveč oduška svojemu osebnemu čuvstvu ljubezni in spoštovanja do ustanovitelja misijonske družbe sv. Jožefa, koje malovažen ud sem tudi jaz. Morda sem postal nadležen vam in čitateljem, ker mi je všlo čuvstvovanje do našega ustanovitelja in prvega glavnega voditelja. Hotel sem le pokazati, da se je družba sv. Jožefa čudežno raz-

Kralj Akeške obiše misijonsko postajo.
Na desni strani je o. Coquard.

širila. Da molčim o njenih uspehih v Indiji, na Filipinih in ob Kongu, kaj naj rečem o njenih misijonih v Ugandi, kjer se izredno množi število kristjanov in katekumenov v vikarijatu sicer majhnega, ali velikodušnega škofa Hanlona? Ali tiho o tem, ker hočem vašo in čitateljev pozornost obrniti na novo misijonsko postajo, katero smo sprejeli še le pred dvema mesecema!

Dotični kraj se zove Kisyan in tiči med celo vrsto gričev ob južnovshodnem bregu Viktorie-Nyanze. Nyanza pomeni jezero. Misijonarji Kisyanski smo brez postaje. Ako bi vam mogel pokazati določen prostor, videli bi le prostrano, neobdelano

plan in priprost šotor. Dosedaj še prebivamo v Port-Forenceu ali Kisumi, kakor se kraj tudi nazivlje. Obe imeni sta veljavni pri uradih in v zasebnem občevarju. Naš glavni namen je, kakor po vseh postajah, spreobračanje poganov. Imamo še tudi postransko delovanje. V Kisumi živi precejšnje število Goačanov. Vlada jih je naselila tusem kot železniške uradnike. Njihovo pastirovanje ni lahek posel. Evropci in Goačani zavržejo vero brž ko so prek Rdečega morja. Morda jo bacnejo v morsko brezdno, ne vem. Nekaj dobrega semena se pa nahaja tudi med njimi. Nekateri izpolnujejo verske dolžnosti. Ob nedeljah imamo ob sedmih zjutraj tiho sv. mašo za črnce, ob desetih pa peto sv. mašo za Goačane. Pojo zamorci. Da se vstreže obema narodoma, pridigujemo zjutraj v zamorskem jeziku in pri poznem sv. opraviilu v angleškem.

Prihodnji mesec bomo ustanovili novo postajo v Kisyu, če Bog da. Težave vidimo že oddaleč. Tamošen jezik je težak, in nima dosedaj nobene knjige, še besednjaka ne. V ta kraj ni stopil pred nami noben Evropejec. Marljivo nabiram besede za slovar in slovnico, katero bomo seveda prikrojili le našim potrebam. Prijatelji zbirajo denar, da postavimo dostojno stanovanje našemu Vzveličarju. Pozneje bomo morali isto priskrbeti tudi za se.

Gospa grofica! Dobro vem, da plove cela povodenj prošenj v vaše roke, vem, ker sem vesten »Odmevov« čitatelj.

Tukajšnje podnebje je nezdravo. Drug za drugim trpimo za mrzlico. Vsak začetek je težaven. Več žrtev ko bo zahteval Gospod od nas, trdnejša bo podlaga naši postaji in več uspehov smemo upati. Zgodovina katoliške cerkve svedoči, da je po velikih težavah in naporih vedno zmagala le ona. Isto se vresničuje tudi pri katoliških misijonskih postajah, ki so deli katoliške cerkve.

Kisyanci ugiljejo marsikaj o našem bodočem življenju pri njih. Razlogov imam dovolj trditi, da jim naš prihod ni neljub. Dal Bog! Naše misijonsko delovanje bo obsegalo osemdeset odstotkov kmečkega dela. Najprej moramo ljudem pokazati, kako se orje, koplje, repa sadi itd.

Molite za nas! Molitve potrebujemo. Sprejmite, gospa grofica, naš ponižni poklon, vzlasti od vdanega vam

G. Bouma.

Apostolski vikarijat v severnem Zanguebaru.

(Očetje sv. Duha.)

Kiambu, 15. majnika 1906.

Odlomek iz zgodovine nove postaje.

Nikakor ne dvomim, da vam bo ugajalo, ako izveste nekoliko o novi misijonski postaji v Kikuyu, saj seanimate iz-

ključno za misijonsko delovanje v Afriki, vi, kakor vaše soudinje. Dosedaj vam je bila ta postaja znana le po imenu.

Stiri leta je že, odkar mi je izročil msgr. Allgeyer šator s poveljem, naj odidem v Kikuyo in se polastim teh krajev v imenu sv. cerkve. Omenjeni šator je bilo moje prvo stanovanje, ki se je pa umaknilo, sicer ne veličastni stavbi, pač pa revni kočici, ki pa le zadostuje našim skromnim potrebam. Tudi grmovje tu naokoli je napravilo prostor obdelani zemlji. Učiti se je bilo treba novega jezika. Vidni blagoslov božji je nekoliko odlagal. Seveda ne smemo pričakovati, da bi se v par letih spreobrnilo kar na stotine poganov. Sv. Peter jih je res spreobrnil z eno pridigo na tisoče. Tukaj so razmere drugačne. Predvsem pogrešamo sv. Petra, in tudi Kikuyi nimajo iste izobrazbe, katero so imeli takratni Judje v Jeruzalemu. To so ljudje na zelo nizki stopnji prosvete, bolj so podobni živali kakor pametnemu bitju. Taki ljudje so delež sv. katoliške cerkve, ki poučuje največje divjake in je povzdiguje na višjo stopnjo omike, dasiravno se ji bije v obraz, da nič ne stori za izomiko ljudstva, da je nasprotnica vsakega napredka. Zaslepljenci nočejo videti, da korenini vsa prosveta sedaj živečih omikanih narodov le v sv. katoliški cerkvi. Divjake imamo tukaj pred seboj, vendar smo tudi pri njih vsaj nekoliko dosegli.

Spreobrncev imamo osem. Sedem mladeničev in eno deklico. Deklica se je omožila z enim omenjenih mladeničev. Vstanovila je prvo krščansko obitelj v tem kraju. Krstili smo tudi še ducat drugih na smrtni postelji. Poslali smo je v nebesa kot prvence tega naroda, da prosijo za nas. Ne smem pozabiti, da sem krstil še tri može v najboljši dobi. Bili so roparji in morilci. Vlada jih je obsodila na smrt. K sreči sem izvedel zato. Izprosil sem si dovoljenja, da je smem obiskovati. Na predvečer pred smrtjo sem je krstil. Čudno, da še noben Kikuyo ni odrekel na smrtni postelji sv. krsta! Dokler menijo, da potuje smrt še daleč okoli, so vsi drugačni. Mladina ne mara zapustiti nesramnega življenja, ki je tukaj narodna šega, še manj se odpovedo moške mnogoženstvu. Čemu bi se tudi? Saj jim donaša časnega dobička in več žen ko kdo ima, večje spoštovanje vživa pri domačinih. In takim rečem bi se kdo odpovedal zaradi sv. vere, katero bomo potrebovali še le čez dolgo, dolgo, na onem svetu! To bi bilo zelo neumno, meni Kikuyo. Duša in srce sta kakor z jeklenimi verigami priklenjena na zemljo. Prazno je vsako prigovarjanje, katero izdani v: kvišku srca! Še le ko nastavi smrt grozne zobe na one okove in je začne lomiti, oprosti se jim srce vsaj nekoliko. Za šolo ne marajo. Krščanski nauk jim je zoperen kakor sploh človeku, ki tlačani grehom zoper šesto božjo zapoved. Tudi tukaj se vresničujejo besede sv. Pavla, da mesen človek ne ume, kar je božjega. Sicer niso slaboumni, dečki so celo prebrisani, ali grehi zoper šesto zapoved so jim polomili voljo,

da niso za nobeno resno delo. Potepljejo se ves božji dan in lenarijo. Kaj hočemo? Ali je naj zapustimo? Bog ne daj! Naši so, rešiti jih moramo. Ker ne marajo sami k nam, moramo mi k njim. Tri leta že hodim kot apostol po vaseh in kočah, da je poučujem v krščanskem nauku. Nekaterim seže milost božja do srca. Dobro seme mečem na vse strani. Enkrat bo že vskalilo, bo že Bog zato poskrbel. Vaša molitvena vojska za Afriko, katero oborožite vsako leto, bo mnogo pripomogla k temu.

Kliše je lastnina Klaverjeve družbe.

Vič. oo. kapucini v šoli v Hararu.

Toliko sem že dosegel, da je znana sv. vera povsod. Sedaj potrebujem šole v zavodu. Ko bi mogel dobiti vsaj dvanajst dečkov, da jih privadim rednega življenja in da je naučim dobro čitati in pisati! Misijonska postaja bi jim morala priskrbeti stanovanje, obleko in hrano. Dečki bi bili lepše oblečeni, bolje rejeni in podučeni kakor drugi, da bi bili okolici v lep

izgled. Marsikdo bi zahrepenel postati njim enak. Ko dorastejo, bili bi lahko domači katehistje. Ne bomo opustili poučevanja po vaseh. S tem zavodom bi zunanji pouk le samo pridobil. Treba bo seveda še enega misijonarja, ki mi je pa že obljubljen in bo kmalu prišel. Obljubil mi ga je apostolski vikar. Drugih sredstev mi ne more dati. Kdo bo oskrbel zavod? Ne dvomim, da se bo božja previdnost poslužila vašega zavoda, gospa grofica, da bo posegel tukaj dejansko vmes. Zavod, kakoršen bo naš, ne zahteva posebnih stroškov, ali nekaj mora vendar imeti. V evropskih zavodih se zahteva najmanj po 500 kron za gojenca. Za to svoto lahko tukaj vzdržujemo celi ducat gojencev. Ne potrebujemo mnogo, ali nekaj mora biti, sicer ne moremo kupiti niti hrane. Kdo nam bo pomagal?

Kapelico že imamo, hvala Bogu! Ob nedeljah prihajajo pogani in molijo z našimi novokrščenci rožnivenec med sveto mašo. Kolik razloček, gospa grofica, med staro cerkveno šego in med sedanjo! V prvih krščanskih stoletjih so smeli biti nekrščenci navzoči pri sv. maši le do darovanja, da so čuli sv. evangelij in pridigo. Potem se jim je ukazalo odriniti. Sedaj smo veseli, če hočejo ostati pri celi sv. maši. Škoda, da nimamo v kapelici nič, ali skoro nič, kar bi vzbujalo njih pozornost. Za nje biva samo to, kar vidijo in potipajo. Oltarček imamo in križev pot, in nič drugega. Ko bi imeli še harmonij za spremljevanje v petju neizurjenih zamorcev! Za oltar imamo premalo platna, antipendija nimamo. Oltar je meter visok, dolg je 1.85 m, in širok je 0.54 m. Gospa grofica, že umejete, čemu sem navedel te številke. Vedem se proti vam, kakor otrok proti dobri materi.

Za blagoslov s presv. rešnjim Telesom nam primanjkuje: plašč, svečniki in kadilnica. Precej! Da, da, gospa grofica! Ko sem se bavil z namenom, vstanoviti novo postajo, nisem niti pomislil na te reči. Zdaj si ne vem pomagati drugače, kakor da čakam na dobrotnike. Dobre duše so nam pomagale postaviti kapelo, morda se bodo našle med vašimi čitatelji tudi dobre duše, ki jo bodo s potrebnim oskrbele in okinčale. Kapelica v tukajšnjih pustinjah je ravno tako hiša božja, kakor stolnice v velikih mestih. Tukaj se mora Bog enako častiti kakor tam.

Toliko potrebujem vsega tega, da se že sramujem beračiti. Gospa grofica in »Odmevovi« čitatelji bote že oprostili revnemu misijonarju v sredi Afrike, da je tako nadležen. Saj ne beračim za se, ampak za neumrljive duše, katerih rešitev je izročena moji vesti, in če ravno tavajo v smrtni senci, so vendar odločeni za večno vzveličanje in za gledanje božjega obličja.

P. L. Bernhard, C. S. Sp.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Odgovoren urednik: Anton Slamič. Urejuje: J. Palir, kapelan na Črni gori. — Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

DAROVI.

Od 1. do 30. listopada 1906.

Za afriške misijone: Apolonija Žagar 2 K, po R. Miklavčič: Ana Petje 1 K, Alojzija Zupan 50 v, F. Miklic 20 v, Janez Pavlin 1 K, vlč. g. Rajko Logar 6 K 40 v, Peter Trebec 1 K, vlč. g. kanonik Kajdiž 1 K, vlč. g. Farnimar 36 K, M. in N. Volavc 5 K 50 v.

Za sv. maše: Ana Wurzer 4 K, Janez Jenčič 12 K.

Za stradajoče: Anton Štanta 50 v, Bazilij Štanta 60 v, Martin Zdravčič 50 v, v župniji Knežak nabrano 15 K 80 v, $\frac{1}{2}$ Matija Žibret od N. N. 5 K, Marija Šuman nabrala 7 K 24 v.

Za odkup sužnjev in poganskih otrok: N. N. za enega zamorskega dečka, ki se naj krsti na ime *Jožef Z.* 30 K 40 v.

Za kruh sv. Antona v Afriki: Vlč. g. župnik Škorjanc in drugi 26 K 80 v, Ana Wurzer 2 K, Antonija Devet nabrala 3 K 20 v, Marija Kozmeb 4 K, po M. Brenčič 1 K 30 v, Janez Jenčič 10 K, po R. Miklavčič: J. Drmelj 60 v, Marija Duvek 1 K, R. Miklavčič 1 K, po vlč. P. Kapistranu Ferlin od Katarine Rejec 10 K.

Za Klaverjev novčič: Ana Sernak 8 K, Marija Gustincič 60 v, Ivana Barl in Frančiška Končan 12 K 80 v, Marija Debevc 60 v.

Za frančiškane: Za P. Norberta v Armanti: Marija Šuman 2 K.

Za Palotince: Za cerkev brezmadežnega Spočetja v Ikasu: Lucija Cadez 40 K, Karolina Sado 3 K. — Za cerkev sv. Duha: Lucija Cadez 20 K.

Za Klaverjevo družbo povspeševalni prinos: Simon Koren 2 K.

Skupna svota 304 K 44 v.

Popolni odpustki za ude Klaverjeve družbe v mesecu prosincu:

Dne 6. prosinca, na praznik sv. Treh kraljev.

Pogoji: Vreden sprejem sv. zakramentov sv. pokore in presv. rešnjega Telesa, obisk cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjatev sv. vere.

Darila za afriške misijone v obće za krste ali za odkupovanje sužnjih otrok, za vzdrževanje katehistov in semeniščanov itd. naj se — z natančnim zaznamovanjem namena — pošiljajo na upravništvo: **Trst, via Fontanone 4**, katero je pošlje družbi sv. Petra Klaverja za omenjeno uporabo. Darila bodo v „Odmevu iz Afrike“ naznanjena. Pisma in denarne pošiljatve se lahko tudi naravnost pošiljajo na generalno voditeljico družbe: **Grofica Marija Tereziya Ledóchowska, Rim, via dell' Olmata, 16.**

Častilcem sv. Petra Klaverja.

Sv. Peter Klaver. Oljnata slika v obliki 34×46 cm.
Stane 40 vin., s poštnino 50 vin.

Sv. Peter Klaver. Barvotisk naše misijonske tiskarne.
Stane 15 v.

Sv. Peter Klaver deli jedila izkrcajočim se črncem.
Barvotisk. Stane 10 v.

Majhne podobice sv. Petra Klaverja. Primerne za v
molitvenike.
Lepobarvane. Stanejo ena 3 v, sto skupaj 2 K.

Podoba sv. Petra Klaverja, posneta po kipu, ki se
nahaja v cerkvi sv. An-
draža v Solnogradu in katero je darovala družba sv. Petra
Klaverja. Velika 8°. Stane na trdem papirju 10 v, na
finem papirju 5 v.

Apoteoza sv. Petra Klaverja, po sliki, katero poseduje
družba. Besedilo fran-
cosko. Velika 8°. Stane 3 v.

Fotografije sv. Petra Klaverja, po oljnati sliki, ki se
nahaja v domači ka-
peli družbe sv. Petra Klaverja v Rimu. Stane 50 v, s
poštnino 55 v.

Svetinjice sv. Petra Klaverja po 5 v, tucat po 45 v,
sto komadov stane 3 K.

Vse navedene stvari se dobé pri
družbi sv. Petra Klaverja v Trstu,
via Fontanone 4.